

[Lynnerup Nielsen.]

sådan ønske har nogen udbredelse blandt arbejdsløsheds-kassernes hundrede tusinder af medlemmer. I de ca. 30 år, hvor jeg har deltaget i det faglige arbejdsløsheds-kassearbejde, har jeg i hvert fald aldrig på de breddegrader, hvor jeg har færdes, mødt ønsker i den retning. Nej, det har aldrig været på det felt, der har været ønsker eller krav fremsat. Min erfaring er den, at det i det store og hele har drejet sig om det mere timelige behov, og når alt kommer til alt, er det vel også her, det store spørgsmål ligger i dag.

Allerede i dag mærkes der en større arbejdsløshed, end vi har kendt i tiden efter krigen til trods for, at alt udendørs arbejde, hvad vejrliget angår, har kunnet udføres fuldkommen uhindret. Uden at komme ind på den officielle arbejdsløshedsstatistik, der jo har til hensigt at begrænse omfanget af den arbejdsløshed, der i virkeligheden er, vil jeg sige, at der i dag er flere steder rundt om i landet, hvor arbejdsløshedens omfang er ret stort. Jeg kan til eksempel nævne Stor-Ålborg med nu over 2 000 ledige arbejdsmænd, foruden hvad der findes af faguddannede, der er ledige. Og der er vel også meget, der tyder på, at disse tal yderligere vil forøges, alt efter som vinteren nu sætter ind. Under den trusel, som arbejdsløsheden er, ikke alene tror jeg, men jeg ved, at der er eet ønske, som alle arbejdsløsheds-kassernes medlemmer nærer, og det ønske er naturligvis arbejde og igangsatelse af alt det arbejde, der kan være mulighed for. Men da nu retten til at arbejde ikke er sikret, er det naturligt og tillige en retfærdighedshandling, at der sikres en sådan arbejdsløshedsunderstøttelse, at hjemmene, der rammes af arbejdsløshed, ikke går til grunde eller økonomisk udhules. Det er i den retning, arbejdsløsheds-kassernes medlemmers ønsker går. Når ændringer i loven er til behandling, så er det ikke en deling eller omgruppering efter religiøse opfattelser, der er trang til.

Det er heller ikke på det område, som det forelagte lovforslag drejer sig om, at jeg og mit parti føler, at en ændring af arbejdsløshedsloven er påkrævet, men derimod finder vi, at ændringer på andre områder indenfor arbejdsløshedslovgivningen er både påkrævede og nødvendige. Jeg tænker her i første række på de nuværende tilskud til arbejdsløsheds-kasserne, der ingenlunde svarer til de opgaver, som påhviler arbejdsløsheds-kasserne i dag set i forhold til tidligere, eftersom kasserne har måttet påtage sig forpligtelser på områder, hvor samfundet

tidligere trådte til, med hensyn til forsorg og børnetillæg. Vi finder det helt i sin orden, at alle disse tillæg udbetales af og at administrationen foregår gennem arbejdsløsheds-kasserne, men vi finder det ikke rigtigt, at disse byrder mere og mere væltes over på kasserne og dermed på medlemmerne. Vi mener, at her kunne tilskuddene bringes i en bedre overensstemmelse med, hvad der efterhånden er pålagt kasserne. Kontingentet til arbejdsløsheds-kasserne er i dag en meget betydelig udgiftspost på et arbejderbudget, ganske vist til værn mod den trusel, arbejdsløsheden er, men tillige en byrde, som hviler tungt og meget ensidigt på dem, der dårligst kan bære den. Efterkrigstiden har bragt forringede vilkår for kasserne og dermed naturligvis for medlemmerne. Det er blandt andet kommet tydeligt til udtryk derved, at den største, nemlig arbejdsmændenes, har set sig nødsaget til at nedsætte dageantallet med henholdsvis 10 for hovedforsorgen og 10 for fortsættelseskassen, altså ialt med 20. Dertil kommer, at den juleunderstøttelse, der udbetales i disse dage, og som tidligere har været lagt på toppen af dageantallet, nu ydes efter det formindskede dageantal, og det er naturligvis et stort indhug i de fordele, som denne kasses medlemmer tidligere har haft.

Denne nedsættelse af dageantallet og andre meget vidtgående foranstaltninger med hensyn til forlænget karenstid, der har været bragt i anvendelse indtil for kort tid siden, har efter mit indtryk bevirket, at kasserne har det største besvær med at klare dagen og vejen uden at skulle pålægge medlemmerne endnu større kontingentbyrder, så meget mere som grænsen for en yderligere belastning af kassens medlemmer er nået med det lønniveau, som råder i dag. Endelig er det i dag langt værre end tidligere, når selv en kortere arbejdsløshedsperiode indtræder, da de såkaldte faste udgifter er langt større, og ikke mindst skatterne spiller en større rolle end tidligere. Disse udgifter, der ikke kan klares af understøttelserne, vil altid hvile tungt den dag, arbejde påny opnås. Her har de forringelser, der gennemførtes i 1946, nedsættelsen af dagpengetaksterne, gjort det både værre og sværere at klare selv en kortere arbejdsløshedsperiode. Jeg nærer ingen tvivl om, at der kunne være god grund til på forskellige områder i loven at foretage ændringer, der tager sigte på de øjeblikkelige forhold ved større tilskud til de kasser, hvis medlemmer nu stønner under kontingentbyrderne.

De ændringer og tilføjelser til § 6, som her